

W+B:

Politické, společenské a ekonomické změny jsou následovány poznáním nových práv a věčně mladé common law roste, aby nadále plnilo společenské potřeby. Proto v dávných dobách poskytovalo právo ochranu pouze v případě ohrožení života a vlastnictví, tj. pro případy narušení vi et armis. Právo na život tak chránilo subjekt pouze před různým fyzickým útokem, svoboda znamenala ochranu před fyzickým omezením a vlastnické právo chránilo jednotlivci jeho území a dobytek. Později přišlo poznání duševní podstaty člověka, jeho pocitů a intelektu. S postupem času se pak rozsah těchto práv rozšiřoval. Dnes dostalo právo na život charakter práva užívat si života – práva být nechán na pokoji, právo na svobodu zajišťuje výkon rozsáhlých občanských svobod a pojem „vlastnictví“ se rozrostl a zahrnuje všechny možné formy majetku – nehmotného i hmotného.

Pl. ÚS 32/95:

„Ústavní úprava postavení jedince ve společnosti obsahuje ochranu individuálních práv a svobod, jakož i ochranu veřejných statků (public goods, kolektive Güter). Rozdíl mezi nimi spočívá v jejich distributivnosti. Pro veřejné statky je typické, že prospěch z nich je nedělitelný a lidé nemohou být vyloučeni z jeho požívání. Příklady veřejných statků jsou národní bezpečnost, veřejný pořádek, zdravé životní prostředí. Veřejným statkem se tudíž určitý aspekt lidské existence stává za podmínky, kdy není možno jej pojmově, věcně i právně rozložit na části a tyto přiřadit jednotlivcům jako podíly. (-) Pro základní práva a svobody je, na rozdíl veřejných statků, typická jejich distributivnost. Aspekty lidské existence, jakými jsou např. osobní svoboda, svoboda projevu, účast v politickém dění a s tím spjaté volební právo, právo zastávat veřejné funkce, právo sdružovat se v politických stranách atd., lze pojmově, věcně i právně členit na části a tyto přiřadit jednotlivcům.

Jack Valenti, Kongres USA, 1981:

Majitelům duševního vlastnictví musí být přiznána stejná práva a stejné prostředky ochrany, které mají všichni ostatní vlastníci v tomto národě. Tak to celé stojí. To je ta otázka. A to je základ, na kterém celé toto slyšení a následující debata musí zůstat.

Lessig, 2004:

V této kapitole jsem si dal za cíl přesvědčit vás o dvou věcech. Zaprvé, že z historického hlediska je Valentiho požadavek absolutně chybný. Za druhé pak, že by byla strašná chyba odmítnout v tomto případě naši historii. Vždy jsme totiž posuzovali práva k výsledkům tvůrčí činnosti jinak než práva přiznaná všem ostatním vlastníkům. Tato práva nikdy nebyla stejná a nikdy stejná být nesmí. Jakkoli to může znít nesmyslně, postavit tato práva naroveň by znamenalo zásadním způsobem oslabit možnosti nových tvůrců tvořit

Frank La Rue, A/HRC/17/27:

Zatímco blokovací a filtrovací nástroje znemožňují uživatelům přístup ke konkrétnímu obsahu, začaly státy rovněž aplikovat nástroje k celkovému odpojení přístupu na internet. Zvláštní zpravodaj považuje odpojování uživatelů od přístupu k internetu, bez ohledu na jeho ospravedlnění, včetně porušování duševního vlastnictví, za neproporcionální, čímž dochází k porušení článku 19, odstavce 3 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech. Zvláštní zpravodaj vyzývá státy, aby zajistily, že přístup k internetu je udržován nepřetržitě, a to včetně období politických nepokojů. Zvláštní zpravodaj pak obzvláště naléhá na státy, aby zrušily nebo změnily existující zákony na ochranu duševního vlastnictví, které umožňují odpojit uživatele od internetu a aby se zdržely přijetí takových zákonů.

“Digital asset” means an electronic record in which an individual has a right or interest. The term does not include an underlying asset or liability unless the asset or liability is itself an electronic record.

“Custodian” means a person that carries, maintains, processes, receives, or stores a digital asset of a user.